

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Kžzd 28/2020-5
Kžzd 29/2020-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću za mladež sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Ranka Marijana kao predsjednika vijeća te Melite Božičević-Grbić, Ileana Vinja, Žarka Dundovića i Ratka Ščekića kao članova vijeća uz sudjelovanje više sudske savjetnice-specijalistice Maje Ivanović Stilinović kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. M. S.₁, zbog kaznenog djela iz čl. 111. toč. 3. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15.-ispravak, 101/17. i 118/18. - dalje u tekstu: KZ/11.) i dr., odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv rješenja Županijskog suda u Varaždinu od 8. listopada 2020. broj Kzd-1/2020-54 i žalbama državnog odvjetnika i optuženika podnesenim protiv presude Županijskog suda u Varaždinu od 15. srpnja 2020. broj Kzd-1/2020-45, u sjednici održanoj 1. travnja 2021.,

presudio i riješio je:

I. Prihvaća se žalba opt. M. S.₁, preinačuje se pobijano prvostupanjsko rješenje Županijskog suda u Varaždinu od 8. listopada 2020. broj Kzd-1/2020-54 te se žalba optuženika podnesena protiv presude tog suda od 15. srpnja 2020. broj Kzd-1/2020-45 smatra pravodobnom.

II. Odbijaju se žalbe državnog odvjetnika i opt. M. S.₁ podnesene protiv presude Županijskog suda u Varaždinu od 15. srpnja 2020. broj Kzd-1/2020-45 kao neosnovane te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom Županijskog suda u Varaždinu opt. M. S.₁ je proglašen krivim zbog tri kaznena djela iz čl. 111. toč. 3. KZ/11., djelo opisano u toč. 1) izreke na štetu J. S.₁, a u toč. 2) izreke djela na štetu J. S.₁ i J. S.₂, za koja su mu uz primjenu čl. 48. st. 1. i čl. 49. st. 1. toč. 1. KZ/11. utvrđene kazne zatvora u trajanju

po pet godina za svako djelo, te pod toč. 3) izreke zbog kaznenog djela iz čl. 179.a KZ/11. na štetu J. S.₁ i tri kaznena djela iz čl. 177. st. 2. KZ/11. na štetu djece J.₂, M.₂ i M.₃ S., za koja su utvrđene kazne zatvora u trajanju po jednu godinu za svako djelo. Na temelju čl. 51. st. 2. KZ/11. optuženik je osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju trinaest godina, a potom je na temelju čl. 58. st. 1. KZ/11. opozvana uvjetna osuda iz presude Općinskog suda u Varaždinu Kmp-17/18-5 od 8. studenoga 2018. zbog kaznenih djela iz čl. 179.a i čl. 177. st. 2. KZ/11. na način da se jedinstvena kazna zatvora u trajanju od jedne godine iz te presude „i jedinstvena kazna po ovoj presudi u trajanju od 13 (trinaest) godina uzimaju kao već utvrđene“, pa je optuženiku primjenom čl. 53. st. 1. u vezi čl. 51. st. 2. KZ/11. „izrečena“ jedinstvena kazna zatvora u trajanju trinaest godina i šest mjeseci. Na temelju čl. 54. KZ/11. optuženiku je u izrečenu jedinstvenu kaznu zatvora uračunato vrijeme uhićenja i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 24. rujna 2019., pa nadalje.

2. Na temelju čl. 69. KZ/11. optuženiku je izrečena sigurnosna mjera obveznog liječenja od ovisnosti o alkoholu koja će se izvršavati u okviru zatvorskog sustava, a mjera može trajati do prestanka izvršenja kazne zatvora, a najdulje tri godine.

3. Na temelju čl. 79. KZ/11. od optuženika je oduzeta metalna šipka crvene boje duljine 64 cm, promjera 2 cm koju će Policijska uprava ... na temelju čl. 181. st. 7. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje u tekstu: ZKP/08.) uništiti.

4. Na temelju čl. 148. st. 6. ZKP/08. optuženik je u cijelosti oslobođen obveze naknade troškova kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. toč. 1. - 6. ZKP/08. i nagrade i nužnih izdataka postavljenog branitelja, dok je na temelju čl. 148. st. 1. ZKP/08. dužan platiti nagradu i nužne izdatke opunomoćenika žrtvi J.₂, M.₂ i M.₃ S. u roku od petnaest dana od pravomoćnosti presude u korist Državnog proračuna Republike Hrvatske, o visini kojih će sud donijeti posebno rješenje.

5. Protiv ove presude žali se državni odvjetnik zbog odluke o kazni s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženiku „izrekne istovrsnu višu kaznu zatvora.“

6. Žalbu je protiv presude podnio optuženik putem branitelja D. Š., odvjetnika iz V., zbog povrede kaznenog zakona i odluke o kazni, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine (i predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje), odnosno da se preinači u odluci o kazni „na način da se kazna zatvora utvrdi u kraćem trajanju.“

7. Opt. M. S.₁ je i osobno podnio žalbu protiv presude bez naznake žalbenih osnova, sadržajem zbog bitne povreda odredaba kaznenog postupka te pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja uz prijedlog da mu se „omogući obnova postupka i pravedno suđenje“.

8. Odgovori na žalbe nisu podneseni.

9. Rješenjem Županijskog suda u Varaždinu od 8. listopada 2020., na temelju čl. 472. st. 2. u vezi s čl. 463. st. 1. i čl. 481. st. 1. ZKP/08. odbačena je kao nepravovremena osobna žalba optuženika podnesena protiv prvostupanjske presude.

10. Protiv tog rješenja opt. M. S.¹ je podnio žalbu s prijedlogom da se prihvati njegova žalba protiv presude.

11. Na temelju čl. 474. st. 1. ZKP/08. spis je bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

12. Optuženikova žalba protiv rješenja je osnovana, dok žalbe državnog odvjetnika i optuženika (osobna i po branitelju uzeta kao jedinstvena) protiv presude nisu osnovane.

U odnosu na rješenje (toč. I.):

13. Sud prvog stupnja odbacio je osobnu žalbu opt. M. S.¹ protiv prvostupanjske presude kao nepravovremenu. Navodi da je optuženik tu presudu primio 14. kolovoza 2020., branitelj 31. kolovoza 2020. pa mu je rok od petnaest dana istekao 15. rujna 2020., a kako je osobna žalba podnesena 25. rujna 2020., podnesena je nakon proteka tog roka.

14. Optuženik u žalbi tvrdi da je žalbu „poslao u pravom vremenu to jest 24. kolovoza 2020. što mogu potvrditi i cimeri iz sobe“ budući da se od 24. rujna 2019. nalazi u istražnom zatvoru.

15. Iz podataka u spisu razvidno je da uz osobnu žalbu optuženika prileži plava omotnica sa adresom Županijskog suda u Varaždinu i poslovnim brojem spisa te naznakom „Žalba“ na kojoj nema podataka je li pošiljka predana poštom (bilo kao obična ili preporučena pošiljka) niti ima podataka o datumu predaje upravi zatvora (primjerice kao na omotnici uz žalbu protiv pobijanog rješenja, list 531 spisa) već je u podnožju žalbe na prijemnom štambilju suda naznačeno da je podnesak zaprimljen „neposredno“ 25. 09. 2020. Kraj takvog stanja stvari, imajući na umu činjenicu da je optuženik neuka stranka i da se nalazi u istražnom zatvoru, dakle lišen je slobode, a time svakako ograničene mogućnosti pristupa sudu bez naloga nadležnog tijela, poglavito radi „neposredne“ predaje žalbe, uvažavajući žalbene navode optuženika da je žalbu poslao pravovremeno 24. kolovoza 2020. to se ne može ispravnim prihvatiti zaključak prvostupanjskog suda da je žalba podnesena izvan roka.

16. Stoga je, na temelju čl. 494. st. 3. toč. 3. ZKP/08., prvostupanjsko rješenje od 8. listopada 2020., trebalo preinačiti i riješiti kao pod toč. I. izreke ove odluke.

U odnosu na presudu (toč. II.):

17. Optuženik (u osobnoj žalbi) uvodno prigovara da nije imao „pravo na pravično suđenje zajamčeno Ustavom i Konvencijom za zaštitu ljudskih prava, temeljnih sloboda.“ Navodi da prilikom „održavanja ...glavne rasprave 13. srpnja ...nije

omogućeno...“ da bude prisutan, odnosno da “...(3) je rasprava održana bez osobe čija prisutnost na raspravi po zakonu obavezna“ da je unatoč negiranja krivnje „(8)...ispitan prije završetka dokaznog postupka, isto (11) kao i (2) bitna povreda odredaba kaznenog postupka te ako je teško povrijeđeno pravo na pravedno suđenje, (3) bitna povreda...“, odnosno tvrdi da su povrijeđene odredbe iz čl. čl. 372. st. 1. i 2., 468. st. 1. toč. 3., 8. i 11., st. 2. i 3. ZKP/08. Dodaje da nije zaprimio „nikakvu optužnicu“, da ga branitelj postavljen po službenoj dužnosti „nije adekvatno zastupao niti na optužnicu nije pisao žalbu.“ Zamjera da ima svjedoke i dokaze koje je „...mogao predložiti na glavnoj raspravi, međutim na tu glavnu raspravu sud ...nije poslao nalog ili poziv...“kako bi bio prisutan „prilikom održavanja glavne rasprave“ tako da se nije mogao „braniti niti postavljati pitanja svjedocima“ te da mu branitelj „dodijeljen po službenoj dužnosti nije rekao niti dolazi nakon te rasprave“ koje je održana bez njega o čemu da postoji i snimka, čime da su povrijeđene odredbe kaznenog postupka „od samog početka istrage pa do izricanja presude.“

18. Protivno navodima optuženika, nisu ostvarene bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 3., 8. i 11., st. 2. i 3. ZKP/08. niti je optuženik opisao u čemu se ogleda povreda iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08.

18.1. U odnosu na konkretne prigovore, iz podataka u spisu jasno proizlazi da su sve rasprave (14. i 29. svibnja 2020., 5. i 26. lipnja 2020., 8. i 13. srpnja 2020.) održane u prisutnosti optuženika koji je „doveden iz Zatvora u V.“ te da su na raspravama bile prisutne i ostale osobe čija je prisutnost na raspravi po zakonu obavezna (državni odvjetnik i branitelj V. J.). Prvostupanjski sud je konstatirao da optuženikovo očitovanje o optužbi „ima značenje da poriče krivnju“, optuženik je naveo da će „obranu iznositi na kraju dokaznog postupka“ (zapisnik o raspravi 14. svibnja 2020.) pa je ispitivanje optuženika i provedeno kao zadnji dokaz kojim je dokazni postupak završen (zapisnik o raspravi od 8. srpnja 2020.). U nastavku rasprave, 13. srpnja 2020., stranke (tužitelj i optuženik), branitelj i opunomoćenici oštećenih su iznijeli svoje završne govore čime je rasprava zaključena, a objava presude odgođena za 15. srpnja 2020. „na koje ročište opt. M. S.₁ ne traži dovođenje.“ Stoga je zakonito, sukladno čl. 456. st. 3. ZKP/08., presuda objavljena bez prisutnosti optuženika. Što se pak tiče upiranja na povredu čl. 372. st. 1. i 2. ZKP/08. (pripremno ročište nije održano) žalitelja se upućuje na odredbu čl. 371. st. 2. ZKP/08. prema kojoj u postupku za kazneno djelo za koje je propisana kazna zatvora više od petnaest godina predsjednik vijeća ima ovlast odmah odrediti raspravu ako, s obzirom na navode u optužnici i prirodu predloženih dokaza, smatra da nije potrebno održavanje pripremnog ročišta.

18.2. Nadalje, optuženik je uredno primio optužnicu sa poukom o pravu na podnošenje odgovora (list 355 spisa), koji odgovor je podnio branitelj po službenoj dužnosti te se njegovim navodima na sjednici optužnog vijeća optuženik „pridružio“. Nisu osnovane ni zamjerke na račun branitelja po službenoj dužnosti izražene tek nakon što je pobijana presuda izrečena odnosno objavljena, podneskom optuženika od 22. srpnja 2020. (list 475 spisa), nakon čega je optuženik sam izabrao branitelja (list 476-477 spisa), a branitelj po službenoj dužnosti razriješen. Optuženikovi prigovori o neadekvatnoj obrani nemaju uporišta u stanju spisa jer je branitelj po službenoj dužnosti aktivno sudjelovao u istrazi i na raspravi (prisustvovao dokaznom

ročištu, ročištima za odluku o istražnom zatvoru, višekratno podnosio žalbe protiv rješenja o određivanju i produljenju istražnog zatvora, podnio odgovor na optužnicu, iznosio dokazne prijedloge, ispitivao svjedoke i vještaka), a optuženik tijekom istražnog i prvostupanjskog postupka nije prigovorio niti izrazio nepovjerenje u rad branitelja. Stoga je žalbeni navod o „neadekvatnom zastupanju“ neosnovan, suštinski optuženikova reakcija i izraz nezadovoljstva zbog izricanja osuđujuće presude.

18.3. Kako je već navedeno optuženik je bio prisutan na svakoj raspravi, a k tome je aktivno sudjelovao u postupku koristeći svoja procesna prava uz stručnu pomoć branitelja. Primjerice, na prvoj raspravi 14. svibnja 2020. „obrana“ je iznijela dokazne prijedloge za ispitivanje osobe imenom A., traženje podataka o toj osobi od hotela R. u L., te „neposredno ispitivanje žrtava i svjedoka N. S. i to iz razloga jer je sada rasprava tajna, a imenovani svjedoci nisu iskazivali o ovoj osobi imenom A. i njezinoj ulozi u predmetnim događajima.“ Potom je optuženik osobno predložio da se od „sina Nikole pribavi račun za boravak u hotelu za imenovanu osobu koji je supruga optuženika platila njegovom karticom i da se na taj način utvrde točni osobni podaci te osobe.“ Nastavno je branitelj stavio i dodatne dokazne prijedloge (pretraga mobitela žrtve, provjera telekomunikacijskih kontakata žrtve J. S.₁ i osobe imenom A. s kućnog telefona). Prvostupanjski sud je prihvatio prijedlog za provjeru podatka o osobi A. i pročitao dopis A. u. d. o. o., neposredno je ispitao optuženikova sina N. S. koji se na traženje optuženika obvezao „potražiti taj račun u drvenoj kutiji sa dokumentima i dostaviti ga sudu“ (rasprava 26. lipnja 2020.) te je o učinjenom telefonom obavijestio sud (da račun nije pronašao-konstatacija na raspravi 8. srpnja 2020.). Ostale dokazne prijedloge prvostupanjski sud je odbio (str. 28 i 29 pobijane presude).

18.4. Prema tome, optuženik je koristio procesno pravo predlaganja dokaza a prvostupanjski sud je, uz prihvaćene dokaze, sukladno ovlasti iz čl. 421. ZKP/08., razumno i iscrpno obrazložio odbijanje ostalih dokaznih prijedloga što prihvaća pravilnim i ovaj drugostupanjski sud. Ovo posebice uzimajući u obzir i ocjenu dokaznog materijala iz pobijane presude prema kojoj je sasvim jasno da u predmetnim događajima nije sudjelovala osoba spomenutog imena (ili neka druga muška osoba) niti je za utvrđenje kaznene odgovornosti optuženika odnosno dokazanost inkriminacije relevantno eventualno postojanje telefonskih kontakata žrtve J. S.₁ sa navedenom osobom. U tom kontekstu, s obzirom da je i prijedlog obrane za neposrednim ispitivanjem žrtava na raspravi obrazložen izostankom iskazivanja svjedoka o ulozi A. u predmetnim događajima, osnovano je sud prvog stupnja prijedlog odbio. Prvostupanjski sud najprije ocjenjuje da „nije povrijeđeno konfrontacijsko pravo optuženika“ jer je pri ispitivanju svjedoka na dokaznom ročištu aktivno sudjelovao branitelj, na pregledane snimke ispitivanja svjedoka nije bilo primjedbi, a kako su svjedoci na dokaznom ročištu negirali „da bi bilo koja osoba se nalazila u kući“ u vrijeme događaja ponovno ispitivanje svjedoka s pravom ocjenjuje nevažnim. Kada se uz navedene razloge suda prvog stupnja ima na umu optuženikova obrana u kojoj djelomično priznaje objektivni učin djela, te da je snažan podupirući dokaz iskazima žrtava medicinska dokumentacija o zadobivenim ozljedama i provedeno sudsko medicinsko vještačenje, što su objektivni i stoga nesumnjivo pouzdani dokazi na kojima počiva osuđujuća presuda, nisu osnovani žalbeni prigovori optuženika kojima smjera na tešku povredu prava na pravično

sudjenje zajamčeno Ustavom i Konvencijom za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda odnosno povredu prava na obranu na raspravi od utjecaja na presudu (čl. 468. st. 2. i st. 3. ZKP/08.).

18.5. Stoga nije osnovana žalba optuženika zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, a ni ovaj sud pri ispitivanju pobijane presude nije našao da su počinjene povrede procesnog zakona iz čl. 476. st. 1. toč. 1. ZKP/08. na koje kao sud drugog stupnja pazi po službenoj dužnosti.

19. Optuženik osporava pravilnost zaključka o dokazanosti subjektivnog elementa kaznenih djela teškog ubojstva. U osobnoj žalbi ističe da su kod obje žrtve, J.1 i J.2 S. dijagnosticirane lake tjelesne ozljede. U žalbi putem branitelja u okviru povrede kaznenog zakona navodi se da „postoje određene dvojbe koje upućuju na moguću kvalifikaciju kao pokušaja teške tjelesne ozljede.“ Upire se na sudsko medicinsko vještačenje prema kojem su konkretne ozljede, poglavito iz toč. 2. izreke presude, nastale udarcem srednje jakog intenziteta, dok je mogućnost nastanka smrtne posljedice „teoretska“ uz uvjet da se radilo o udarcima jakog intenziteta koji „uvjet nije u konkretnom slučaju ispunjen“, pa se i u žalbi po branitelju suštinski prigovora pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja, na što se odnosi i dvojba obrane (izražena u sklopu osporavanja odluke o kazni) je li psihički status optuženika „valjano procijenjen, jer je utvrđen samo bitno smanjeno ubrojivim“.

20. Protivno žalbenim navodima, prvostupanjski sud je iscrpnom, temeljitom i savjesnom ocjenom dokazne građe pravilno zaključio da je optuženik svojim radnjama ostvario obilježja terećenih kaznenih djela, iz toč. 1. i 2. u stanju bitno smanjene ubrojivosti, odnosno u stanju smanjene ubrojivosti kod učina kaznenih djela iz toč. 3. izreke.

20.1. Naime, osnovano je prvostupanjski sud, na temelju utvrđene dinamike događaja koja se žalbom ne osporava, uporabljenih sredstava (medicinski zavoj te veća, dosta teška metalna šipka) i cjelokupnog ponašanja optuženika prema žrtvama te nalaza i mišljenja sudskomedicinskog vještaka ocijenio da su radnje optuženika bile usmjereno ka lišenju života prije svega izvanbračne supruge J. S.1 (u oba događaja) ali i kćeri J. S.2 (događaj iz toč. 2. izreke) koja nastoji spriječiti optuženika u nasrtaju na majku.

20.2. Tako u prvom događaju (21. rujna 2019.) optuženik pokušava ugušiti izvanbračnu suprugu omatanjem i zatezanjem medicinskog elastičnog zavoja oko njenog vrata upirući se u prsa žrtve govoreći joj „nećeš još dugo“ pri čemu žrtva počinje „grgljati“ i osjećati slabost („spuštanje sive zavjese“), ali do ugušenja ne dolazi jer su se u događaj umiješale kćeri M.2 i J. S.1. Na namjeru lišenja života upućuju i riječi optuženika upućene žrtvi nekoliko dana ranije, da si kupi i priredi aranžman za grobnicu kako to osnovano cijeni prvostupanjski sud. Imajući na umu da je prema nalazu i mišljenju sudsko medicinskog vještaka smrt mogla nastati kao posljedica davljenja jačim stezanjem zavoja, a da se žrtva opirala pokušavajući rukama maknuti zavoj, što je prema nalazu i mišljenju sudsko medicinskog vještaka utjecalo na jačinu stezanja (slabi ili srednje jaki intenzitet), okolnost da je J. S.1 u

ovom događaju zadobila tek (laku) tjelesnu ozljedu ne dovodi u sumnju ispravnost zaključka o namjeri optuženika da suprugu liši života.

20.3. Optuženik u svojoj nakakni očito ne posustaje jer već nakon nekoliko dana (24. rujna 2019.) nasilno ulazi u zaključanu kuću, pripremljenom metalnom šipkom duljine 64 cm, promjera 2 cm napada žrtve na način da najprije udara po glavi kćer J. S.2 koja se ispriječila ispred majke J. S.1 dok ona bježi iz kuće, od udarca J. S.2 pada, optuženik kreće prema J. S.1 koju ispred kuće udara po ruci i glavi, ponovno biva ometen po J. S.2 koju opet udara po glavi i potom u strahu od policije bježi. Opisani slijed događaja, osobito sagledan u sklopu zbivanja koja je prethodilo (toč. 1. izreke), ustrajnost optuženika pri udaranju obje žrtve sredstvom koje je nesumnjivo podobno uzrokovati smrtonosne ozljede udarcima u glavu, uvažavajući nalaz i mišljenje vještaka o mogućoj smrtnoj posljedici uslijed zadavanja većeg broja udaraca po glavi, koje je izostalo zbog bijega J. S.1, intervencije J. S.2 i optuženikovog bijega od policije, i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda jasno govori o postupanju u namjeri lišenja života obje žrtve. Prvostupanjski sud k tome osnovano nalazi uporište za takav zaključak i u obrani optuženika „kada opisuje da nije J.2 došla, da ne zna što bi supruzi napravio, ne bi dobro završilo.“

20.4. Nadalje, kako je psihijatrijsko psihologijsko vještačenje optuženika provedeno po stručnim osobama, utemeljeno na podacima u spisu, pregledima i razgovorom s optuženikom u Zavodu za psihijatriju V., da na provedeno vještačenje obrana nije imala zamjerki, promašena je i posve neutemeljena tek u žalbi paušalno izražena „dvojba“ o pouzdanosti i kvaliteti ocjene psihičkog statusa optuženika.

20.5. Iz navedenih je razloga žalba optuženika zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na kaznena djela teškog ubojstva u pokušaju neosnovana, a nema sumnje ni u pravilnost činjeničnog utvrđenja glede kaznenih djela povrede djetetovih prava i nasilja u obitelji, što se žalbom posebno ne osporava.

21. Shodno tome, nije osnovana ni žalba optuženika zbog povrede kaznenog zakona, niti su ispitivanjem pobijane presude utvrđene povrede materijalnog zakona iz čl. 476. st. 1. toč. 2. ZKP/08. na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti. Naime, postojanje povrede kaznenog zakona ocjenjuje se samo u okvirima činjeničnog stanja koje je utvrdio prvostupanjski sud i opisano je u izreci presude, a ne prema onim činjenicama koje po mišljenju žalitelja proizlaze iz provedenih dokaza. Cjelokupno stanje dokazne građe, kako je pravilno analizirano i detaljno ocijenjeno po sudu prvog stupnja ne daje osnova za zaključak da je optuženik radnjama opisanim pod toč. 1. i 2. izreke presude (pokušaji ubojstva na štetu bliskih osoba koje je ranije zlostavljao) ostvario obilježja nekog blažeg oblika kaznenog djela protiv života i tijela.

22. Državni odvjetnik nije zadovoljan pojedinačno utvrđenim te odmjerenom jedinstvenom kaznom zatvora. Zamjera da su optuženiku za kaznena djela teškog ubojstva u pokušaju izrečene „minimalne kazne zatvora“, ističe da je ponašanje optuženika „krajnje bahato, bezobzirno, bešćutno i zlonamjerno“, da je kaznena djela počinio u vremenu kušnje što je sve trebalo utjecati „da kazna za svako od pojedinih

kaznenih djela bude iznad zakonskog minimuma“, odnosno uvažavajući zbroj pojedinačnih kazni, da je jedinstvena kazna zatvora trebala biti viša.

23. Optuženik također nije zadovoljan kaznom, smatra da olakotne okolnosti nisu dostatno vrednovane, poglavito činjenica da se „pomirio sa žrtvom-kćeri J.2“, da je „veći period života bračnih partnera brak bio skladan“, da su kod žrtava kaznenih djela nastale samo lake tjelesne ozljede te da je djela počinio u stanju bitno smanjene ubrojivosti.

24. Razmotrivši žalbene prigovore stranaka ovaj sud nalazi da su u pobijanoj presudi pravilno utvrđene i primjereno vrednovane okolnosti o kojima ovisi vrsta i mjera kazne, kako u odnosu na utvrđenje pojedinačnih kazni zatvora, tako i glede odmjerene jedinstvene kazne zatvora.

24.1. Nije u pravu državni odvjetnik da su optuženiku za sva kaznena djela utvrđene minimalne kazne zatvora. Kod kaznenih djela teškog ubojstva u pokušaju stekla su se dva zakonska osnova za ublažavanje kazne (pokušaj kaznenih djela i bitno smanjena ubrojivost) što, uvažavajući i posljedice djela, nedvojbeno opravdava odmjeravanje kazne ispod zakonskog minimuma, time da kazne nisu ublažene do najmanje zakonom propisane granice ublažavanja od tri godine. Nadalje, državni odvjetnik zanemaruje i činjenicu da su pobijanom presudom za kaznena djela nasilja u obitelji iz čl. 179.a KZ/11. i povrede djetetovih prava iz čl. 177. st. 2. KZ/11. optuženiku odmjerene kazne zatvora u trajanju po jednu godinu što prelazi zakonom propisani minimum kazne za ova djela uvažavajući primjenu zakona koji je bio na snazi u vrijeme njihova učina (1. srpnja 2018. do 21. rujna 2019.). Tek je posljednjom, V novelom Kaznenog zakona (Zakon o izmjenama i dopunama Kaznenog zakona, "Narodne novine" broj 126/19., stupio na snagu 1. siječnja 2020.) za spomenuta kaznena djela kao zakonski minimum predviđena kazna zatvora u trajanju jedne godine, pa je shodno čl. 3. KZ/11. isključena primjena V novele KZ/11. Imajući na umu navedeno neosnovano se državni odvjetnik zalaže za strože kažnjavanje, dok optuženikova osuđivanost za istovrsna djela uz činjenicu da su predmetna djela počinjena za vrijeme provjeravanja ne opravdavaju ni osudu na blažu kaznu. Jedinstvena kazna zatvora u trajanju trinaest godina i šest mjeseci (u koju uz uračunato vrijeme istražnog zatvora u ovom postupku treba posebnim rješenjem uračunati i vrijeme lišenja slobode u predmetu Općinskog suda u Varaždinu Kmp-17/18) i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda u dostatnoj mjeri izražava društvenu osudu zbog počinjenih kaznenih djela te će utjecati na ostvarenje generalne i specijalne prevencije.

26. Nadalje, pravilno je prvostupanjski sud na temelju utvrđenog činjeničnog stanja optuženiku izrekao sigurnosnu mjeru iz čl. 69. KZ/11., te mjeru oduzimanja predmeta sve ispitano sukladno čl. 478. ZKP/08.

27. Slijedom navedenog, kako nisu osnovane žalbe državnog odvjetnika i optuženika, a ispitivanjem pobijane presude nisu utvrđene povrede zakona iz čl. 476.

st. 1. ZKP/08. na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, na temelju čl. 482. ZKP/08. odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zagreb, 1. travnja 2021.

Predsjednik vijeća:
Ranko Marijan, v.r.